

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Reprobatio positiva præsupponit demerita reprobri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

probatur. nam Psal. 118. David: *Bonum mihi, quia humiliasti me.* & glossa ex D. Augustino de lapsa ad illud c. 8. ep. ad Rom. *Diligentibus DEUM omnia cooperantur in bonum: usque adeo omnia, ut si qui eorum deviant, & exorbitant, etiam hoc ipsum faciat eis proficere in bonum, quia humiliores redeunt atque cautiores.*

Respondeo. Etiam ex his plus non probati, quam quod bonus usus electorum, quo ex occasione lapsus in peccatum resurgunt fortiores, esse effectum prædestinationis, non ipsam permissionem lapsus, quæ ex se non est beneficium, est

communis reprobis & electis, & pertinet ad providentiam generalem etiam quoad materiale peccati, non ad speciale.

In forma nego minorem: non enim permissio peccati præparatur electis, siquidem præparatio significat supernaturale beneficium, quod per specialem providentiam ex intentione conferendæ salutis electo confertur, permissio autem peccati non est ex voluntate speciali & positiva beneplaciti, sed ex voluntate solum permissiva & generali.

DISPUTATIO XIX.

DE

Providentia reprobante.

Prædestinationi Doctor Angelicus art. 3. subnectit reprobationem: nam & ipsa pars Providentiæ Divinæ est, & cum oppositorum eadem sit disciplina, examinata naturâ prædestinationis subnectenda est consideratio reprobationis, quam Magister in 1. dist. 4. definit, quod sit *præscientia iniquitatis quorundam, & præparatio damnationis eorundem.* Et rursus: *præscientia malitiæ in quibusdam non finiendæ, & præparatio pœnæ non terminandæ.* De qua proinde fit

ARTICULUS I.

An reprobatio habeat sui causam in reprobo?

SUMMARI A.

1. Congruentia reprobationis.
2. Est pars altera providentiæ formaliter consistens in actu imperii.
3. Divisa reprobationis in positivam & negativam.
4. Reprobatio positiva sequitur prævisionem demeritorum.
5. Reprobatio negativa præcedit prævisionem peccati personalis in reprobo.
6. Permissio peccati personalis est effectus reprobationis.
7. Nemini fit injuria per reprobationem negativam aut propria demerita.
8. An reprobatio negativa pro causa habeat peccatum originale?
9. Comparativa reprobatio non habet aliam causam, quam rationabilem DEI voluntatem.
10. Ad reprobationem negativam per se sufficit titulus beneficii indebiti.
11. Probabile est de facto in hominum reprobatione accepisse titulum peccati originalis.
12. Auctoritati S. Augustini jungitur auctoritas D. Thomæ.
13. Quomodo originale dici possit effectus reprobationis?
14. Originale est adæquata causa reprobationis ex S. Augustino.
15. Et ratione.
16. Exponitur mens Concilii Trid. quomodo nihil damnationis sit in regeneratis.
17. Non sequuntur ex nostra sententia duæ contrariæ voluntates in DEO.

§. I.

Reprobatio positiva præsupponit demerita reprobi.

Aliquas creaturas rationales reprobari h. e. ad æternam supplicia deputari tam ex hominibus, quam Angelis, aperte constat ex Matth. 25. *Ita maledicti in ignem æternum, qui præparatus est diabolo, &c.* & pluribus aliis Scripturæ locis. Cujus rei congruam rationem reddit S. D. hic q. 23. a. 3. quod sicut ad generalem providentiam pertinet, aliquem defectum in rebus permittere, ita spectet ad specialem providentiam, ut non tantum aliquos ordinet in vitam æternam, sed etiam præcipue ad manifestandam magnitudinem suæ misericordiæ in electis, gratiæ necessitatem, arbitrii creati defectibilitatem, suæque justitiæ pulchritudinem, ut permittat aliquos ab isto sine vita æterna deficere. quæ ratio delumpta est ex Apostolo: Rom. 9. dicente: *DEVM sustinuisse in multa patientia vasa iræ, apta in interitum, ut ostenderet divitiis gloriæ suæ in vasa misericordiæ.*

Ex iis quoque, quæ de prædestinatione sunt dicta, constat, reprobationem positivè acceptam esse partem objectivam Divinæ Providentiæ; sicut enim effectus glorificationis aliquorum debet præexistere in Divina Providentiæ prædestinante; ita effectus damnationis aliquorum in Divina providentiæ reprobante: quæ de causa etiam consistit formaliter in actu immanente intellectus practici (quem imperium vocamus) permissionem peccati & finalis impœnitentiæ ordinantis in

ostensionem Divinæ justitiæ: præsupposito tamen & connotato duplici potissimum actu voluntatis, quorum unus dicitur decretum exclusivum à gloria, & alter decretum permissivum tam primi quam ultimi peccati sive finalis impœnitentiæ.

3. Dixi reprobationem *positivam*. Solet enim reprobatio dividi in positivam & negativam. Negativa est decretum denegativum gloriæ tanquam beneficii indebiti; ac dicitur negativa, non ex eo, quasi negatio sit ex parte DEI & actus; sed quia pro objecto habet negationem gloriæ, sive exclusionem à gloria; hæc opponitur electioni ad gloriam, in eodem quippe signo rationis, in quo unus misericorditer eligitur ad gloriam, alius iustâ DEI voluntate relinquitur *in massa perditionis*. h. e. in cumulo hominum vi peccati originalis ab æterna hereditate extorrium. *Positiva* verò reprobatio, quæ etiam dicitur *punitiva*, includit decretum infligendi pœnam æternam (sive sit sola pœna damni, sive sit conjuncta cum pœna sensûs) eaque de causa vocatur positiva, quia ponit in reprobo effectum damnationis.

4. Hæc prænotatâ divisione reprobationis, potissima est controversia. An reprobatio præcedat demeritorum prævisionem, sicuti de electione ad gloriam dictum est, quòd antevertat meritum prævisionem? Et siquidem de reprobatione positiva sit fermo; *Dicendum est*, eandem non fieri ante prævisa demerita, sive peccata. Ita S. D. in 1. sent. ad Annibald. dicens: *voluntas damnationis respicit rationem voluti ex parte damnati, cum damnatio ex debito inferatur*. Idem docet lect. 2. in epist. ad Rom. c. 9. *Præscientia*, inquit, peccatorum potest esse aliqua ratio reprobationis ex parte pœna, quæ preparatur reprobatis, in quantum scilicet DEVS proponit se puniturum malos, propter peccata, quæ à se ipsis habent, non à DEO.

Colligitur ex Concil. Valentino c. 3. dicente. *Fidenter fateamur prædestinationem electorum ad vitam, & prædeterminationem impiorum ad mortem: in electione tamen salvandorum, misericordiam DEI præcedere meritum bonum; in damnatione autem periturorum, meritum malum præcedere iustum iudicium.*

Huc faciunt graves S. Script. sententiæ. ut Sap. 1. *Quoniam DEVS mortem non fecit, nec lætatur in perditione vivorum*. Ol. 13. *Perditio tua (ex te) Israël: tantummodo in me auxilium tuum*. Il. 59. *Iniquitates vestrae diviserunt inter vos & DEVM vestrum*. Ezecch. 18. *Nunquid voluntatis mee est mors impiis?* in eundem sensum D. Augustinus l. 3. contra Jul. c. 8. *Bonus est DEVS, iustus est DEVS: potest sine bonis meritis liberare, quia bonus est; non potest sine malis meritis damnare, quia iustus est.*

Quibus verbis rationem nostræ assertionis innuat: Pœnam decernere ante demeritum, innocenti injuria est; sed impossibile est, ut DEUS inferat injuriam innocenti, qui non aliud spectat in damnatione reprobatorum, quam Divinæ suæ justitiæ manifestationem. Ideo iterum S. Augustinus epist. 106. *Quemquam immeritum, & nulli obnoxium peccato se DEUS damnare creditur, alienus ab iniquitate non creditur.*

§. II.

Reprobatio negativa anteverit peccatum personale.

DE negativa verò reprobatione oppositum est sentiendum, videlicet antevertere prævisionem peccati personalis in reprobo. In eodem quippe signo aliqui relinquantur in massa perditionis, & excluduntur à gloria, in quo signo alii misericorditer eliguntur ad gloriam: sed illud signum antecedit prævisionem meritorum prædicta in disput. præced. ergo aliquorum exclusio à gloria, quæ est ipsa reprobatio negativa, præcedit prævisionem demeritorum.

Secundò permissio peccati est quasi effectus reprobationis: & finis intentus à DEO in reprobatione, est excludere reprobos à regno caelorum, ad ostensionem suæ justitiæ in reprobis, & misericordiam in electis; sed, ut dictum, finis est præintensus, quam media; igitur permissio & prævisio peccatorum personalium est posterior, quam exclusio à gloria, seu reprobatio negativa.

Neque per hoc DEUS cuiquam facit injuriam: cum salus æterna præcipue post originale peccatum nulli sit debita, veluti in claris terminis tradit S. Thomas loco supra cit. ad Annibald. *Voluntati Divina de salute hominis duplex voluntas opponi videtur: scilicet voluntas de contradictione, secundum quam vult aliquem non salvari, & voluntas de contrario, secundum quam vult aliquem damnare. Prima quidem voluntas non requirit aliquam rationem ex parte voluti, cum salus gloria non sit debita natura humana: non enim requiritur ratio, quare non dem alicui, quod dare non debet. Sed voluntas damnationis respicit rationem voluti ex parte damnati; cum damnatio ex debito inferatur.*

Quod ipsum ex celebri illo Apostoli loco Rom. 9. de duobus fratribus Jacob & Esau dicens: *Cum nondum nati fuissent, aut aliquid boni vel mali fecissent, non ex operibus, sed ex vocante dilectus est: Jacob dilexi, Esau autem odio habui*, erit uterque S. Doctor August. epist. 105. & q. 2. ad Simplic. & S. Th. supra eundem locum lect. 2.

De reprobatione verò negativa quid sentiendum? Trifariam dividuntur in suis sententiis Discipuli S. Thomæ. Unam causam reprobationis, DEI beneplacitum & titulum indebitæ gratiæ agnoscit Contentonius: ex opposito peccatum originale in parvulis & adultis, etiam quibus originale per baptismum remittitur, pro causa reprobationis saltem in intentione admittit Godoyus. Causam inadæquatam in iis solam perseverantem, qui baptisimi gratiam non receperunt, esse peccatum originale tuetur Gonet.

Distinguendum est in primis inter reprobationem comparativam, quæ unus potius reprobat, quam alius, & inter absolutam sine comparatione ad alium. Et si de prima loquamur, sanè nullam habet sui causam ex parte reprobi, sed unicam ex parte DEI, occultissimam nimirum, rationabilem tamen voluntatem; ad quam confugit ipse Apostolus ad Rom. c. 9. eumque exponens S. D. supra citatus inquit: *quare hos eligit, & illos reprobat; non habet rationem, nisi Divinam voluntatem.* Neque enim peccatum personale potest esse